

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 99.204 van 27 september 2001
in de zaak A. 85.929/VII-19.120**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat R. LAMRABET,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 23 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 november 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekster op 22 juni 1999 ter kennis gebracht;

Gelet op het arrest nr. 85.929 van 9 maart 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 23 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. LAMRABET, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 6 juli 1998 en verklaarde zich op 7 juli 1998 vluchteling.

1.2. Op 6 november 1998 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Op 21 juni 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Volgens haar verklaringen zou betrokkene, die de XXX nationaliteit beweert te bezitten, afstammen van een anti-communistische familie. Betrokkene en haar echtgenoot zouden sinds 1990 sympathiserende leden zijn van de D.P.. Na de democratische omwentelingen van 1991-1992 zou betrokkene als administratief bediende zijn tewerkgesteld in een wijkafdeling van de dienst 'burgerlijke stand' van T.. Haar echtgenoot zou als leraar zijn tewerkgesteld in de militaire school van T.. Naar aanleiding van de massale wapenplunderingen zou betrokkene's echtgenoot sinds maart 1997 niet meer hebben gewerkt. Door deze algemene chaos zou ook betrokkene sinds maart 1997 geen salaris van de gemeente T. meer hebben ontvangen. Tijdens de parlementsverkiezingen van 29 juni 1997 zou betrokkene lid zijn geweest van een plaatselijke kiescommissie in T.. Ze zou na deze verkiezingen anonieme dreigbrieven hebben ontvangen omdat ze zich zou hebben verzet tegen de verkiezingsmanipulaties van de S.P.. Na de machtsverschuivingen van juni 1997 zou betrokkene's echtgenoot zijn

ontslagen en zou hij door de XXX politie regelmatig ondervraagd zijn over de wapenplunderingen in de militaire school van T.. Op 13 februari 1998 zou betrokkene echtgenoot hebben deelgenomen aan een meeting in K. georganiseerd door de D.P.. Tijdens deze meeting zouden gewapende en gemaskerde mannen op gewelddadige wijze zijn tussengekomen en in het rond gevuurd hebben, waarna betrokkene echtgenoot ter plaatse zou zijn overleden aan de opgelopen schotwonden. Ook na de moord op haar echtgenoot zou betrokkene anonieme dreigbrieven hebben ontvangen. Betrokkene zou telkens klacht hebben ingediend bij de politie. Het onderzoek naar de moord op haar echtgenoot en de anonieme dreigbrieven zou lopende zijn maar nog niets hebben opgeleverd. Op 22 maart 1998 zou betrokkene bij de gemeente van T. officieel zijn ontslagen. Uit vrees voor represailles van aanhangers van de S.P. omwille van haar democratische politieke overtuiging besloot betrokkene op 4 juli 1998 samen met haar dochter XXX te verlaten, richting België. Op 7 juli 1998 vroeg betrokkene hier asiel aan.

Allereerst kan er op gewezen worden dat betrokkene opeenvolgende verklaringen discrepanties bevatten, waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnt wordt. Zo zou volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken haar echtgenoot op weg naar een betoging van de D.P. te M. en K., onderweg in M. zijn doodgeschoten. Op het Commissariaat-generaal vertelde ze deze gebeurtenis enigszins anders. Zo zou haar echtgenoot op een meeting van de D.P. te K. dodelijk zijn geraakt toen onbekende personen op deze meeting in het rond schoten. Op het Commissariaat-generaal sprak betrokkene over verschillende anonieme dreigbrieven die ze zou hebben ontvangen, zelfs na de moord op haar echtgenoot. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd hier met geen woord over gerept.

Wat er ook van zij, de door betrokkene beweerde moord op haar echtgenoot op 13 februari 1998 en de anonieme dreigbrieven moeten eerder geplaatst worden tegen de achtergrond van geweldplegingen door zowel individuele burgers als gewapende bendes, die sinds de ineenstorting van de piramidefondsen in 1997, in heel XXX terreur zaaiden. Ofschoon de rust en orde (sinds het failliet van de piramidefondsen in 1997) nog steeds niet volledig zijn teruggekeerd, moet erop gewezen worden dat de huidige XXX coalitieregering, o.l.v. de S.P. (die sinds juli 1997 aan de macht is) toch ernstige inspanningen levert om het geweld op straat door zowel individuele burgers als georganiseerde bendes terug te dringen en de politie hiertegen inzet zodat het dagelijks leven zo snel mogelijk opnieuw kan normaliseren. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij om één van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de XXX overheden. Betrokkene kon immers telkens probleemloos klacht neerleggen bij de politie, en zelfs na het indienen van deze klacht nam de politie spontaan zelf direct contact op om betrokkene in te lichten dat het onderzoek nog steeds lopende was en bijkomende vragen te stellen. Dat haar klachten en het onderzoek naar de moord op haar echtgenoot zonder gevolg bleven, is louter te wijten aan het feit dat het telkens om klachten tegen onbekenden ging.

Wat betreft de ondervragingen van betrokkene echtgenoot naar de wapenplunderingen door de XXX politie sinds juli 1997 moet worden opgemerkt dat deze dienen geplaatst te worden tegen de achtergrond van het onderzoek naar de wapenplunderingen van maart 1997 in de militaire school van T. (waar hij was tewerkgesteld).

Wat tenslotte het beweerde ontslag van betrokkene en haar echtgenoot betreft dient te worden opgemerkt dat dit niet van die aard is dat betrokkene leven, vrijheid of fysieke integriteit erdoor in gevaar komt en aldus niet kan weerhouden worden om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Na de regeringswissel in juli 1997, vielen er in de XXX samenleving ontslagen op alle niveaus, waardoor betrokkene en haar echtgenoot zich trouwens in dezelfde situatie bevinden als tal van andere XXX.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 november 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is,

en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat de vordering te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat haar raadsman ter terechtzitting verklaard heeft afstand te doen van deze exceptie, die trouwens telkens door de Raad van State werd verworpen;

3. Overwegende dat de tweede verwerende partij verder stelt dat het annulatieberoep niet ontvankelijk is omdat het geen uiteenzetting van de feiten en de middelen bevat overeenkomstig artikel 2, § 1, 2° van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Overwegende echter dat het arrest nr. 85.864 van 9 maart 2000, waarbij de vordering tot schorsing werd verworpen, op de in het schorsingsverzoek ontwikkelde middelen heeft geantwoord; dat deze middelen, zoals ze werden uiteengezet in het verzoekschrift tot nietigverklaring, identiek lijken aan deze ingeroepen in het schorsingsverzoek; dat moeilijk valt in te zien waarom het huidige verzoekschrift geen uiteenzetting van de middelen zou bevatten; dat deze exceptie wordt verworpen;

4.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel afleidt uit de schending van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsplicht van de administratieve rechtshandelingen; dat zij dit middel als volgt adstrueert :

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster ondermijnt wordt door de talrijke discrepanties die haar opeenvolgende verklaringen zouden bevatten.

Terwijl de zogezegde tegenstrijdigheden verklaard kunnen worden.

Eerste discrepantie.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat; 'Zo zou volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken haar echtgenoot op weg naar een betoging van de D.P. te M. en K., onderweg in M. zijn doodgeschoten. Op het Commissariaat-generaal vertelde ze deze gebeurtenis enig(s)zins anders. Zo zou haar echtgenoot op een meeting van de D.P. te K. dodelijk zijn geraakt toen onbekende personen op deze meeting in het rond schoten.'

Er dient te worden opgemerkt dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken gebeurde in het bijzijn van een K. tolk die Frans sprak, hoewel de procedure in het Nederlands was.

Verzoekster meldde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar echtgenoot in de loop van de betoging werd omgebracht, dit werd door de tolk vertaald als volgt; 'Il a été tué en cours de route'.

Vrij vertaald wil dit niet zeggen dat hij onderweg werd vermoord, maar dat hij in de loop of tijdens de manifestatie werd vermoord.

Bovendien vertrok de manifestatie vanuit K., dorp vanwaar de echtgenoot van verzoekster afkomstig is, het traject dat gevolgd werd bracht de betogers naar het dorp M. en daar werd verzoekers echtgenoot doodgeschoten.

Tweede discrepantie.

Het Commissariaat-generaal stelt dat verzoekster tijdens haar verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van anonieme dreigbrieven en dat zij voor het eerst over deze brieven heeft gesproken tijdens het dringend beroep voor het Commissariaat-generaal.

Het is zo dat de verhoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet zo grondig en uitgebreid gebeuren als de interviews voor het Commissariaat-generaal. Het handgeschreven verslag van het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken beslaat een halve bladzijde en enkel de hoofdlijnen van het relaas worden er in opgenomen.

Zo zal men in dat verslag ook niets lezen over het feit dat verzoekster behoort tot een anti-communistische familie, noch over het feit dat zij in 1997, tijdens de verkiezingen lid was van een kiescommissie in T. en dat zij daar ontdekt had dat de S.P. zich schuldig maakte aan verkiezingsfraude en dat zij dit aankloeg.

Dit zijn feiten die verzoekster wel ter sprake bracht voor het Commissariaat-generaal omdat zij daar de tijd en de ruimte voor kreeg.

De bestreden beslissing verwijt verzoekster niet dat zij deze feiten niet heeft vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dit juist omwille van het feit dat het Commissariaat-generaal heel goed op de hoogte is van de wijze waarop de verhoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen.";

4.1.2. Overwegende dat uit het verzoekschrift niet kan worden afgeleid waarom artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van toepassing is op de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij trouwens die wetsbepaling niet meer vermeldt in haar memorie van wederantwoord;

4.1.3. Overwegende dat de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de verzoekende partij kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering; dat een beweerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht dan ook niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet volgt dat de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zoals zij in de formele motivering uitgedrukt worden, ook in rechte en in feite juist zijn, enkel dat duidelijk moet blijken welke motieven de overheid heeft gehanteerd; dat de toetsing van de formele motivering geen inhoudelijke toetsing van de bestreden beslissing moet omvatten; dat nochtans de verwerende partij in haar memorie van wederantwoord stelt dat het middel ook de materiële motivering op het oog had; dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij poogt een aantal, door de commissaris-generaal vastgestelde, discrepanties te verklaren; dat het middel trouwens in die zin werd besproken in het arrest nr. 85.864 van 9 maart 2000;

Overwegende dat de bestreden beslissing steun vindt in de volgende motieven :

"- betrokkenes opeenvolgende verklaringen bevatten discrepanties, waardoor de geloofwaardigheid ervan ondermijnd wordt. Zo zou volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haar echtgenoot op weg naar een betoging door de D.P. te M. en K., onderweg in M. zijn doodgeschoten. Op het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde ze dat haar echtgenoot op een meeting van de D.P. te K. dodelijk zou zijn geraakt toen onbekende personen op deze meeting in het rond schoten. Verder sprak zij op het CGVS over verschillende dreigbrieven die ze zou hebben ontvangen, zelfs na de moord op haar echtgenoot, terwijl ze daar op de DVZ met geen woord over gerept heeft.

- de door betrokkene beweerde moord op haar echtgenoot op 13 februari 1998 en de anonieme dreigbrieven moeten eerder geplaatst worden tegen de achtergrond van geweldplegingen door zowel individuele burgers als gewapende bendes, die sinds de ineenstorting van de piramidefondsen in 1997, in heel XXX terreur zaaiden. Ofschoon de rust en orde nog steeds niet volledig zijn teruggekeerd, moet erop gewezen worden dat de huidige XXX coalitieregering, o.l.v. de S.P. toch ernstige inspanningen levert om het geweld op straat door zowel individuele burgers als georganiseerde bendes terug te dringen en de politie hiertegen inzet zodat het dagelijks leven zo snel mogelijk opnieuw kan normaliseren. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij om één van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de XXX overheden. Betrokkene kon immers telkens probleemloos klacht neerleggen bij de politie, en zelfs na het indienen van deze klacht nam de politie spontaan zelf direct contact op om betrokkene in te lichten dat het onderzoek nog steeds lopende was en bijkomende vragen te stellen. Dat haar klachten en het onderzoek naar de moord op haar echtgenoot zonder gevolg bleven, is louter te wijten aan het feit dat het telkens om klachten tegen onbekenden ging.

- Wat betreft de ondervragingen van betrokkenes echtgenoot naar de wapenplunderingen door de XXX politie sinds 1997 moet worden opgemerkt dat deze dienen geplaatst te worden tegen de achtergrond van het onderzoek naar de wapenplunderingen van maart 1997 in de militaire school van T. (waar hij was tewerkgesteld).

- Wat tenslotte het beweerde ontslag van betrokkene en haar echtgenoot betreft, dient te worden opgemerkt dat dit niet van die aard is dat betrokkenes leven, vrijheid of fysieke integriteit erdoor in gevaar komt en aldus niet kan weerhouden worden om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Na de regeringswissel in juni 1997 vielen er in de XXX samenleving ontslagen op alle niveaus, waardoor betrokkene en haar echtgenoot zich trouwens in dezelfde situatie bevinden als tal van andere XXX.";

Overwegende dat de verzoekende partij zich baseert op twee motieven die zij betwist om de schending van de motiveringsplicht te adstrueren; dat zij in verband met het eerste motief stelt dat de K. tolk Frans sprak en dat zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens verklaarde dat haar echtgenoot in de loop van de betoging werd vermoord en niet onderweg naar de betoging; dat, daargelaten de vraag, of het hier om een interpretatiefout gaat, het niet wordt betwist dat dit niet het enig en doorslaggevend motief is waarop de bestreden beslissing is gebaseerd; dat bovendien de verzoekende partij geen voorbehoud heeft gemaakt met betrekking tot de waarde van de vertalingen; dat zij in verband met het tweede motief in wezen aanvoert dat zij meer uitgebreide verklaringen heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal dan voor de Dienst Vreemdelingenzaken; dat hieruit geen schending van de motiveringsplicht kan worden afgeleid, vermits de verzoekende partij de kans heeft

gekregen en ook heeft benut om een uitgebreide verklaring af te leggen voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat het eerste middel niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat dit middel als volgt werd uitgewerkt :

"De bestreden beslissing stelt dat zowel de moord op de echtgenoot van verzoekster als de anonieme dreigbrieven dienen te worden geplaatst tegen de achtergrond van geweldplegingen door zowel individuele burgers als gewapende bendes, die sinds de ineenstorting van de piramidefondsen in 1997, in heel XXX terreur zaaiden.

Verder zegt de bestreden beslissing dat de XXX overheid ernstige inspanningen levert om het geweld in te perken.

Volgens het Commissariaat-generaal heeft verzoekster niet aangetoond dat zij om één van de redenen zoals voorzien in de vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de XXX overheid.

Zonder haar bronnen te vermelden gaat het Commissariaat (-generaal) er van uit dat de reële oorzaak van de problemen, niet van politieke aard zijn, maar eerder van financieel-economische (aard). En dit terwijl zij niet antwoordt op de argumenten die verzoekster aanhaalt met betrekking tot de politieke situatie in het land en met betrekking tot het politieke engagement van zowel verzoekster als haar echtgenoot.

De bestreden beslissing spreekt zich niet uit over de moeilijkheden die verzoekster aanhaalt en die een gevolg zijn van de politieke omwenteling die plaats had in 1997.

Nergens in het dossier van het Commissariaat-generaal vindt men iets terug dat rechtstreeks of onrechtstreeks kan bewijzen dat verzoekster ten gevolge van de ineenstorting van de piramidefondsen problemen heeft gekregen.

Verzoekster heeft zelf nooit geïnvesteerd in die fondsen, noch meegewerkt aan de opbouw van die piramides.

Dat het geweld uitgaat van individuele burgers en gewapende burgers is geen argument om het statuut van vluchteling niet toe te kennen.

Opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van het verdrag van Genève dient de vervolging uit te gaan van de Overheid of van andere inwoners.

Feiten gepleegd door andere personen of bevolkingsgroepen (die al dan niet, rechtstreeks of onrechtstreeks, worden gesteund door de overheid) omwille van één van de vijf gronden uit het Verdrag van Genève, kunnen vervolging uitmaken. (zie nr. 65 van Office of the United Nations High Commissioner for Refugees, handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees, Genève, 1992, nr. 65.)

Het Vluchtelingenverdrag steunt op het principe van het bieden van bescherming aan personen die de bescherming van hun nationale overheid niet meer kunnen of willen invoeren.

Dit mechanisme is uiteraard ondergeschikt aan het zinvolle beroep op bescherming bij de nationale overheid. In geval van vervolging door derden dient de kandidaat-vluchteling in de eerste plaats die nationale bescherming in te roepen. Pas nadat vaststaat dat die bescherming niet kan worden geboden, mag gesteld worden dat er vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag. (D. Vanheule, Vluchtelingen, een overzicht, Gent, Mys en Breesch, 1998, p. 40)

In casu heeft verzoekster zich gewend tot de autoriteiten van haar land, maar deze blijven in gebreke effectief over te gaan tot beschermingsmaatregelen.

Het loutere feit dat verzoekster een klacht kan indienen betekent nog niet dat zij effectief zal worden beschermd.

De bestreden beslissing besluit dat het ontslag van verzoekster en dat van haar echtgenoot niet van die aard is om het leven van verzoekster, haar vrijheid of haar fysieke integriteit in gevaar te brengen.

Uiteraard is (...) louter en alleen het ontslag op zich niet voldoende om tot het besluit te komen dat verzoekster in gevaar zou zijn.

Maar haar ontslag alsook dat van haar echtgenoot is één van de vele elementen uit haar vluchtrelaas die bevestigen dat er een duidelijke oppositie was vanuit de overheid tegen sympathisanten van de D.P..

De overheid benadeelde verzoekster en haar familie op die domeinen waar de overheid het meeste invloed had;

- Tewerkstelling (beiden waren tewerkgesteld in openbare diensten)
 - Huisvesting (verzoekster betrok een staatswoning, die zij na de politieke veranderingen diende te ontruimen)
 - Politionele bescherming (verzoekster vond geen effectieve bescherming na de moord op haar echtgenoot bij de politie, ook niet tegen de vele bedreigingen die zij kreeg van gewapende groepen)
- (...)." ;

4.2.2. Overwegende dat vooreerst uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ervan uitgaat dat de verzoekende partij uitsluitend omwille van problemen van financieel-economische aard haar land zou hebben verlaten; dat in de bestreden beslissing enkel wordt vastgesteld dat zij geen gegevens heeft aangebracht die erop wijzen dat zij onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie zou vallen; dat verder de verzoekende partij voorhoudt dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op haar argumenten met betrekking tot de politieke situatie in haar land en met betrekking tot de moeilijkheden die zij zou hebben ondervonden ten gevolge van de politieke omwenteling in 1997; dat in dit verband uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op omstandige wijze de moord op de echtgenoot van de verzoekende partij en de anonieme dreigementen situeert tegen de achtergrond van de geweldplegingen door zowel individuele burgers als door gewapende bendes die, sinds de ineensstorting van de piramidefondsen in 1997, in heel XXX terreur hebben gezaaid; dat de commissaris-generaal op goede gronden uit deze analyse kon afleiden dat de situatie van de verzoekende partij niet verschillend is van die van tal van andere XXX; dat tenslotte, wat de bescherming die de verzoekende partij bij de overheid kon inroepen, betreft, de commissaris-generaal niet tot kennelijk onredelijke conclusies lijkt te zijn gekomen; dat de verzoekende partij immers probleemloos klacht kon indienen bij de politie die haar zelfs spontaan contacteerde om haar in te lichten dat het onderzoek nog steeds aan de gang was en om bijkomende vragen te stellen; dat de vaststelling dat die klachten zonder gevolg bleven omdat het om klachten tegen onbekenden ging, niet kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij, ondanks deze gegevens, niet aantoonde dat zij voldoet aan de voorwaarden van het verdrag van Genève; dat het tweede middel niet gegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig september tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.